

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Търговско отделение, VI-13 състав в закрито заседание на 06.4.2021 г. в състав:

СЪДИЯ: Владимир Вълков

като разгледа докладваното от съдията търговско дело № 1619 по описа за 2018 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 628 и сл. Гражданския процесуален кодекс – Преюдициални запитвания.

1. Страни в главното производство и техните представители

1.1. Ищец:

1.1.1. „Юробанк България“ АД (правоприемник на „Банка Пиреос България“ АД), вписан в Търговски регистър – Агенция по вписванията с единен идентификационен номер (ЕИК): 000694749, със седалище и адрес на управление: Република България, гр. София, п.к. 1766, район Витоша, ул. Околовръстен път № 260.

Представява се от Адвокатско дружество „Добрева и Бъчваров“, с адрес по делото: гр. Република България, София, ул. „Юнак“ 24, ет. 4, ап. 7.

1.2. Ответници:

1.2.1. Гордън Кенет Дули, поданик на Ирландия, с адрес Ирландия, гр. Дъблин, ул. „Фоклсфийл Гроув“ № 130, Рахини, Дъблин 5.

1.2.2. Полийн Дули, поданик на Ирландия, с адрес Ирландия, гр. Дъблин, ул. „Фоклсфийл Гроув“ № 130, Рахини, Дъблин 5.

1.2.3 „Ди Ем Ди Дивелъпмънтс“ ООД, вписан в Търговски регистър – Агенция по вписванията с ЕИК: 175043963, със седалище и адрес на управление: Република България, гр. София, ул. „Цар Иван Шишман“ № 5А, ет. 1, ап. 2.

2. Предмет на главното производство и относими факти

2.1. Ищецът твърди на 30.10.2007 г. да е сключил договор с Гордън Кенет Дули и Полийн Дули, представлявани от пълномощник, по силата на който праводателят на ищеца - „Банка Пиреос България“ АД, предоставил сумата 500 000 евро. В договора е посочено, че кредитът ще бъде използван за рефинансиране на собствени средства за покупка на недвижими имоти, находящи се в жилищни сгради и предоставено обезпечение – първа по ред ипотека върху същите имоти. От представения договор за ипотека от 07.11.2007 г. се установяват ипотекирани общо 19 броя жилищни имота от „ДИ ЕМ ДИ ДИВЕЛЪПМЪНТС“ ООД, в което дружество Гордън Кенет Дули е съдружник и управител. С допълнително споразумение от 02.10.2009 г. бил уговорен

срок за издължаване 219 месеца считано от датата на подписване на анекса, а дружеството „Ди Ем Ди Дивелъпмънтс“ ООД се е задължило да отговаря солидарно за поетите задължения с договора за кредит. С последващо споразумение от 17.06.2010 г. били уговорени допълнителни условия. След подписване на второто допълнително споразумение, поради неплащане на дължимите по договора суми, били предприети съдебни действия срещу „Ди Ем Ди Дивелъпмънтс“ ООД за част от падежиралите вноски. Независимо от това ответниците продължавали да не изпълняват задълженията по договора за кредит.

2.2. Ищецът претендира ответниците да бъдат осъдени да заплатят 15 000 евро като част от изискуемата, но непогасена главница.

2.3. Ответникът – Гордън Кенет Дули, гражданин на Република Ирландия, призован с обратна разписка от посочения в исковата молба адрес (според удостовереното от пощенския оператор в Република Ирландия) е получил препис от исковата молба на 06.12.2019 г., но не изразява становище по спора.

2.4. Ответницата – Полийн Дули, гражданка на Република Ирландия, призована с обратна разписка от посочения в исковата молба адрес, (според удостовереното от пощенския оператор в Република Ирландия) е получила препис от исковата молба на 06.12.2019 г., но не изразява становище по спора.

2.5. Ответникът „Ди Ем Ди Дивелъпмънтс“ ООД също не изразява становище по спора като поради неустановен контакт с лице, което да приеме съобщението, съответно неосказано съдействие в съобщен му срок за получаване на съдебните книжа, се счита уведомен за делото (чл. 50 ал. 4 от Гражданския процесуален кодекс).

2.6. Договорът за заем сочи да е сключен в град София – България, между лице със седалище в Република България (праводателя на ищеца) от една страна и ответниците – физически лица с местоживееене на територията на Република Ирландия с последващо присъединяване и на юридическо лице със седалище в Република България. Липсват данни към датата на сключване на договора кредитната институция да е осъществявала дейността в държавата по местоживееенето на физическите лица към датата на сключване на договора. Страните са договорили, че в случай на спор, възникнал при или по повод изпълнението на договора при невъзможност да бъде разрешен чрез преговори да бъде отнесен за решаване пред компетентния български съд.

2.7. Ищецът поддържа теза, че българският съд е компетентен, като счита, че договорите за кредит са извън обхвата на *чл. 17, параграф 1, б. б) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела*. В тази насока е застъпена и развита теза в теорията.

3. Относими правни норми

3.1. Национално право

3.1.1. Граждански процесуален кодекс (в сила от 01.03.2008г., обн. ДВ. бр.59 от 20 Юли 2007г., изм. ДВ. бр.50 от 30 Май 2008г., изм. ДВ. бр.63 от 15 Юли 2008г., изм. ДВ. бр.69 от 5 Август 2008г., изм. ДВ. бр.12 от 13 Февруари 2009г., изм. ДВ. бр.19 от 13 Март 2009г., изм. ДВ. бр.32 от 28 Април 2009г., изм. ДВ. бр.42 от 5 Юни 2009г., изм. ДВ. бр.47 от 23 Юни 2009г., изм. ДВ. бр.82 от 16 Октомври 2009г., изм. ДВ. бр.13 от 16 Февруари 2010г., изм. ДВ. бр.100 от 21 Декември 2010г., изм. ДВ. бр.5 от 14 Януари

2011г., изм. ДВ. бр.45 от 15 Юни 2012г., изм. и доп. ДВ. бр.49 от 29 Юни 2012г., доп. ДВ. бр.99 от 14 Декември 2012г., изм. и доп. ДВ. бр.15 от 15 Февруари 2013г., изм. ДВ. бр.66 от 26 Юли 2013г., изм. ДВ. бр.53 от 27 Юни 2014г., изм. ДВ. бр.98 от 28 Ноември 2014г., изм. и доп. ДВ. бр.50 от 3 Юли 2015г., доп. ДВ. бр.15 от 23 Февруари 2016г., изм. ДВ. бр.43 от 7 Юни 2016г., изм. и доп. ДВ. бр.8 от 24 Януари 2017г., доп. ДВ. бр.13 от 7 Февруари 2017г., изм. ДВ. бр.63 от 4 Август 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.86 от 27 Октомври 2017г., изм. ДВ. бр.96 от 1 Декември 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.102 от 22 Декември 2017г., изм. и доп. ДВ. бр.42 от 22 Май 2018г., изм. и доп. ДВ. бр.65 от 7 Август 2018г., изм. и доп. ДВ. бр.38 от 10 Май 2019г., изм. ДВ. бр.83 от 22 Октомври 2019г., изм. ДВ. бр.98 от 13 Декември 2019г., изм. и доп. ДВ. бр.100 от 20 Декември 2019г., доп. ДВ. бр.68 от 31 Юли 2020г. изм. и доп. ДВ. бр.98 от 17 Ноември 2020г., изм. и доп. ДВ. бр.110 от 29 Декември 2020г., изм. ДВ. бр.9 от 2 Февруари 2021г., изм. и доп. ДВ. бр.15 от 19 Февруари 2021г.)

Обща местна подсъдност

Чл. 105. Искът се предявява пред съда, в района на който е постоянният адрес или седалището на ответника.

Искове срещу лица с неизвестен адрес

Чл. 107. (1) Иск срещу лице с неизвестен адрес се предявява пред съда по постоянния адрес на неговия пълномощник или представител, а ако няма такъв - по постоянния адрес на ищеца.

(2) Правилата по ал. 1 се прилагат и към ответник, който не живее в пределите на Република България на постоянния си адрес.

(3) Ако и ищецът няма постоянен адрес в Република България, искът се предявява пред надлежния съд в София.

Иск за парични вземания на договорно основание

Чл. 111. Иск за парични вземания на договорно основание може да се предявява и по настоящия адрес на ответника.

Множество подсъдности

Чл. 116. Иск срещу ответници от различни съдебни райони или за имот, който се намира в различни съдебни райони, се предявява по избор на ищеца в съда на един от тези райони.

Договорна подсъдност

Чл. 117. (1) Определената от закона подсъдност не може да бъде изменяна по съгласие на страните.

(2) С писмен договор страните по имуществен спор могат да посочат друг съд, а не онзи, на който делото е подсъдно съобразно правилата на местната подсъдност. Тази разпоредба не се прилага за подсъдността по чл. 109.

(3) Договор за избор на съд по искове на потребители и по трудови спорове поражда действие само ако е сключен след възникването на спора.

3.1.2. Закон за гражданската регистрация

Чл. 93. (В сила от 1.01.2000 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г.) Постоянен адрес е адресът в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението.

(2) Постоянният адрес е винаги на територията на Република България.

(3) Всяко лице може да има само един постоянен адрес.

(4) (Изм. - ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г.) Български граждани, живеещи в чужбина, които не са вписани в регистъра на населението и не могат да посочат постоянен адрес в Република България, се вписват служебно в регистъра на населението от район "Средец" на гр. София.

(5) (Нова - ДВ, бр. 96 от 2004 г., отм. - ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г., нова - ДВ, бр. 42 от 2012 г.) Постоянният адрес на гражданите е адрес за кореспонденция с органите на държавната власт и органите на местното самоуправление.

(6) (Нова - ДВ, бр. 42 от 2012 г.) Постоянният адрес на гражданите служи за упражняване или ползване на права или услуги в случаите, определени в закон или друг нормативен акт.

(7) (Нова - ДВ, бр. 42 от 2012 г.) Постоянният адрес може да съвпада с настоящия адрес.

Чл. 94. (В сила от 1.01.2000 г.) (1) (Изм. - ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г.) Настоящ адрес е адресът, на който лицето живее.

(2) Всяко лице има само един настоящ адрес.

(3) (Изм. - ДВ, бр. 96 от 2004 г., изм. - ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г.) Настоящият адрес на българските граждани, на които мястото на живеене е в чужбина, се отразява в регистъра на населението само с името на държавата, в която живеят.

3.1.3. Закон за регистър БУЛСТАТ

Чл. 3. (1) В регистър БУЛСТАТ се вписват:

...

10. чуждестранните физически лица, които не притежават единен граждански номер или личен номер на чужденец и:

...

б) притежават недвижимо имущество в страната, или

Чл. 7. ...

(2) (Доп. - ДВ, бр. 27 от 2018 г.) За лицата по чл. 3, ал. 1, т. 9 - 11, ал. 2 и 3 в регистър БУЛСТАТ се вписват следните данни и обстоятелства:

....

4. адреси за кореспонденция, телефон, факс, електронен адрес:

а) за българските граждани и чуждестранните лица, постоянно пребиваващи в страната - постоянен и настоящ адрес;

б) за чуждестранните физически лица - адрес за кореспонденция на територията на страната с всички държавни институции;

...

б. (нова - ДВ, бр. 94 от 2020 г., в сила от 04.01.2022 г.) адрес на имота за лица по чл. 3, ал. 1, т. 10, буква "б";

...

3.2. Право на Европейския съюз

3.2.1. чл. 8 т. 1, чл. 17, чл. 18, пар. 1, чл. 19, т. 3, чл. 24, т. 1 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.

3.2.2 Из съображения от Директива 87/102/ЕИО на Съвета от 22 декември 1986 година относно сближаването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите-членки относно потребителските кредити, действала към датата на сключване на договора.

...

като има предвид, че съществуват големи различия в законодателствата на държавите членки в областта на потребителския кредит;

...

като има предвид, че тези законодателни различия могат да доведат до нарушаване на конкуренцията между кредиторите в Общия пазар;

...

като има предвид, че тези различия ограничават възможностите на потребителя да получи кредит в други държави-членки;

...

като има предвид, че те засягат размера и естеството на поискания кредит, а също така и покупката на стоки и услуги;

...

като има предвид, че в резултат на това тези различия оказват влияние върху свободното движение на стоки и услуги, които могат да бъдат получени от потребителите чрез кредит, и така пряко да засегнат функционирането на Общия пазар; като има предвид, че поради нарастващия размер на даден кредит, отпуснат на потребителите в Общността, изграждането на общ пазар за потребителски кредит би облагодетелствало еднакво потребители, кредитори, производители, продавачи на едро и на дребно на стоки и доставчици на услуги;

...

като има предвид, че кредитни договори за много големи финансови суми имат тенденцията да се различават от обичайните договори за потребителски кредит; като има предвид, че прилагането на разпоредбите на настоящата директива по отношение на договори за много малки суми може да създаде ненужно административно натоварване, както за потребителите, така и за кредиторите; като има предвид, че следователно договорите над или под определените финансови граници, трябва да бъдат изключени от настоящата директива;

...

и чл. 1, пар. 1, 2, б. „а“, „б“, „в“, чл. 2, пар. 2 от Директива 87/102/ЕИО на Съвета от 22 декември 1986 година относно сближаването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите-членки относно потребителските кредити.

4. Мотиви за отправяне на преюдициалното запитване

4.1. Ищецът поддържа теза, че българският съд е компетентен с довод, че нормата на чл. 17, параграф 1, б. б) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела **не включва**

договор за кредит за придобиване на жилище. Позовава се и на чл. 116 ГПК, според който иск срещу ответници от различни съдебни райони се предявява по избор на ищеца в съда на един от тези райони.

4.2. Практиката на българските съдилища включително и на Върховния касационен съд при тълкуването на *чл. 17, параграф 1, б. б)* от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела тази разпоредба е противоречива:

4.2.1. Формирано е разбиране, възприето и в актовете на останалите съдилища, че нормата на *чл. 17, параграф 1, б. б)* от Регламент (ЕС) № 1215/2012 **включва** договор за кредит за придобиване на жилище. Така, когато не е налице мълчаливо учредяване на компетентност или споразумение между страните (по смисъла на чл. 26 и чл. 19, „3“ от Регламента), по искове, основани на договор за „жилищен“ кредит срещу физическите лица страни по договора, сключили същия за цели извън професионалната или търговската си дейност и с обичайно местопребиваване извън Република България, българският съд не е компетентен да разгледа спора и делото подлежи на прекратяване (така Определение № 446 от 31.10.2018 г. по ч.т.д. № 2222/2018 г., т.к., I Търговско отделение на Върховния касационен съд, виж и Определение № 4956 от 01.03.2018 г. по гр. д. № 10016/2017 г. на Софийски градски съд, Определение № 2193 от 13.07.2018г. по ч.гр.д.№ 2158/2018г. на Апелативен съд - София, Гражданско отделение, 1 състав). Като мотив се изтъква, че от текста на *чл. 1 от Директива 2014/17 на ЕП и на Съвета от 4 февруари 2014 г. относно договорите за кредити за жилищни недвижими имоти за потребители и за изменение на директиви 2008/48/ЕО и 2013/36/ЕС и Регламент (ЕС) № 1093/2010 г.* – „създаване на обща рамка за някои аспекти от законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите членки, които се отнасят до договорите, включващи в обхвата си обезпечени с ипотека или по друг начин потребителски кредити за жилищни недвижими имот“ и от наименованието на самата директива следва еднозначен извод за потребителския характер на договора за кредит за закупуване на недвижим имот, сключен от физическо лице за цели извън професионална или търговска дейност. При това положение Върховният съд намира, че за определяне на международната компетентност в тази хипотеза приложение намира *чл. 17, параграф 1, б. б)* и *чл. 18, параграф 2 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела*, които посочват като компетентни да разгледат спора съдилищата в държавата членка, където има местоживееене потребителят. Върховният съд обоснова извода си и с Решение С-327/10 г., което тълкува в смисъл, че когато потребител е страна по договор за дългосрочен ипотечен кредит, съдилищата на държавата членка, на чиято територия се намира местожителството на потребителя, са компетентни да разгледат съдебния спор по заведеното срещу него дело за нарушаване на договорните му задължения.

В идентични хипотези горните мотиви на ВКС и подобни са възпроизведени в актове на българските съдилищата като основание за прекратяване на делото, поради липса на международна компетентност, така например:

- Определение № 10329 от 12.04.2017 г. по гр. д. № 694/2017 г. на Софийски градски съд (няма информация за по-нататъшно обжалване).

- Определение № 12558 от 04.06.2018 г. по гр. д. № 13370/2017 г. на Софийски градски съд, Определение № 3308 от 29.10.2018 г. по ч.т.д. № 4225/2018 г. на Апелативен съд – София, Търговско отделение, 3 състав (няма информация за по-нататъшно обжалване).
- Определение № 15786 от 13.07.2018 г. по гр. д. № 13907/2015 г. на Софийски градски съд, Определение № 1077 от 05.05.2020 г. по ч.гр.д. № 1024/2020 г. по описа на Апелативен съд – София, Търговско отделение, 6 състав, недопуснато до касационно обжалване с Определение № 279 от 21.07.2020 г. по ч.т.д. 998/2020 г., II Търговско отделение на Върховния касационен съд.
- Определение № 7490 от 25.03.2019 г. по гр. д. № 3013/2018 г. на Софийски градски съд, Определение № 20 от 06.01.2020 г. по ч. гр. дело № 3259/2019 г. на Софийски апелативен съд, Гражданско отделение, 8 състав, недопуснато до касационно обжалване с Определение № 523 от 30.12.2020 г. по ч. т. д. № 1696/2020 г., II Търговско отделение. на Върховния касационен съд .
- Определение № 263797 от 25.02.2021 г. по гр. д. № 805/2020 г. на Софийски градски съд (няма информация за по-нататъшно обжалване).
- Определение № 13340 от 21.03.2017 г. по ч. гр. д. № 14709/2016 г. на Софийски градски съд, не подлежи на обжалване.

4.2.2. Същевременно с Определение от 15.01.2019 по ч.т.д. № 1045/2018 г., II Търговско отделение на Върховния касационен съд, съдебният състав е отменил Определение на Софийския апелативен съд от 27 февруари 2018 г. по в.ч.гр.д. № 818/2018 г. на Апелативен съд – София, Търговско отделение, с което е потвърдено Определение № 1312 от 18.01.2018 г. по гр. д. № 6342/2017 г. на Софийски градски съд, с което Софийски градски съд е прекратил производството по иск за заплащане на суми по договор за кредит за покупка на недвижим имот срещу физически лица, граждани на Исландия и с местоживееене в Исландия, тъй съгласно ответниците попадат в категорията „потребител“, дефинирана в чл. 17, параграф 1, б. б) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела те са страни по договор за заем, изплатим на вноски, сключен за цел извън тяхна търговска дейност или професия, поради което компетентни да разгледат спора са съдилищата на държавата членка, където имат местоживееене потребителите. С Определение от 15.01.2019 по ч.т.д. № 1045/2018 г., II Търговско отделение на Върховния касационен съд, съдебният състав е приел, че компетентен на основание чл. 23, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 г. на Съвета от 22.12.2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела да разгледа делото е българския съд, доколкото последният е посочен в съдържашката се в договора за кредит клауза за избор на съд. По този начин Върховният касационен съд по същество е отрекъл защита на ответниците като потребители по смисъла на чл. 15 параграф 1, б. б) от от Регламент (ЕО) № 44/2001 г. на Съвета от 22.12.2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, съответно чл. 17, параграф 1, б. б) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.

4.2.3. Адекватната защита на предявеното за защита право налага еднозначно утвърдена компетентност на българския съд, каквато преценка предвид противоречивата национална практика е невъзможна без официално тълкуване на приложимите в случая общностни правила. Опасността страните да направят разноски

и да загубят време за участие в опорочен процес мотивира настоящия състав да отправи запитването още в началния етап на производството при очакване отговорът да стабилизира акта в процесуален аспект.

4.3. Съображения на съда по поставените въпроси:

4.3.1. Настоящият състав споделя тезата, че нормата на чл. 17, параграф 1, б. б) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела като специална предполага стриктно тълкуване и приема, че използваният термин „стоки“ следва да бъде ограничен до движими вещи, какъвто смисъл произтича от други разпоредби на Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.

Този подход може да бъде обяснен и с прогласената цел за осигуряване свободното движение на услуги. Доколкото защита при неизпълнение на договорните задължения е пряко свързана с допълнителни разходи за финансиращата институция, наложителна е яснота за компетентния съд и то към датата на сключване на договора. Понеже потребителската защита включва и утвърждаване на удобния за потребителя съд – този по местоживеенето му към датата на предявяване на иска, прилагането ѝ по отношение на договор за кредит, предназначен за закупуване на недвижими имоти, неяснотата за съда, към който кредиторът дължи да се обърне за защита, поставя под въпрос достъпа до тази финансова услуга на лице с местоживеене извън държавата по седалището на финансиращата институция. Подобна ситуация ограничава пазара като предпоставя и създаване териториално обособен пазар за договорите кредити. От друга страна правилата за оползотворяване на обезпечението определят за компетентни органите по местонахождение на недвижимия имот. Поради тази причина логично следва при значимия от икономическа гледна точка непосредствен интерес за самия потребител компетентен да разглежда спор с предмет неизпълнение на договорните задължения да бъде правилото на чл. 25 от Регламент (ЕС) № 1215/2012.

Доколкото поставената за тълкуване процесуална норма е средство за реализация на право, признато от Общността, определящо се явява и съдържанието потребител в контекста на Регламент (ЕС) № 1215/2012, съответно критериите за определяне на териториалната му привръзка в това число и за да бъде преценена възможността кредиторът да избере подсъдност при множество ответници. Българският закон придава меродавност на формален белег – заявен от физическото лице адрес без да държи сметка за действителната връзка на лицето с определената територия. Съдебната практика е противоречива по отношение на критериите за определяне съдържанието на понятието местоживеене като се свързва с настоящия адрес (в този смисъл Определение № 886 от 09.11.2011 г. по ч. т. д. № 130/2011 г., Т. К., II Т.О. на ВКС). Досежно чуждестранните физически, притежаващи недвижим имот в страната българският закон предвижда както българските граждани да заявят адрес на територията на страната за комуникация с всички държавни органи (чл. 7 ал. 2 т. 4 б. „б“ от Закона за регистър БУЛСТАТ). Същият закон придава значение и на адреса на недвижимия имот (чл. 7 ал. 2 т. 6 от Закона за регистър БУЛСТАТ). Същевременно Върховният касационен съд е имал повод да свърже понятието „местоживеене“ и с „обичайно пребиваване“ (Определение № 9 от 13.01.2010 г. по ч. гр. д. № 435/2009 г., Г. К., II г. о. на ВКС). Меродавност се придава и на мястото, където лицето **фактически**

живее и е прието, че като последващо действие административната регистрация остава без значение (така Определение № 543 от 16.06.2016 Г. по гр.д. № 1754/2016 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС, Решение № 270/19.02.2015 г. по гр. д. № 7175/2013 г. на IV г.о. на ВКС). Възниква въпросът дали фокусирането върху фактическото обитаване не създава предпоставки за forum shopping.

Мотивиран от изложеното съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОТПРАВЯ ПРЕЮДИЦИАЛНО ЗАПИТВАНЕ до Съда на Европейския съюз на основание чл. 267, пар. 1, б. „б“ и пар. 2 от Договора за функционирането на Европейския съюз по следните въпроси:

1. Следва ли понятието потребител, използвано в чл. 17 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, да се тълкува с оглед утвърденото му съдържание в Директива 87/102/ЕИО на Съвета от 22 декември 1986 година относно сближаването на законовите, подзаконовите и административните разпоредби на държавите-членки относно потребителските кредити или има самостоятелно съдържание?
2. При изследване качеството потребител дали определяща е целта, която произтича от закономерния ефект на договора в случая предполагащ възможност за извличане на бъдеща печалба (инвестиционно намерение) или меродавна е връзката на договора с осъществяваната от физическото лице търговска или професионална дейност към момента на сключване на договора?
3. Следва ли понятието „договор за заем, изплатим на вноски“, използвано в чл. 17, параграф 1, б. б) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела да се тълкува като относимо само към договор за стоки (телесни, движими вещи) или обхваща всеки договор за заем в това число и договор за банков кредит с цел закупуване на жилищен имот?
4. Ако Регламент (ЕС) № 1215/2012 по повод понятието „местоживеене“ по чл. 62, параграф 1 насочва към правото на държавата на сезирания съд, възможно ли е от Регламент (ЕС) № 1215/2012 да бъдат извлечени автономни критерии, за да бъде установено наличието му на територията на държавата членка, чийто съд е сезиран с иск срещу потребител (напр. формален белег за връзка с определена територия)?
5. Доколкото договор за кредит с цел закупуване на жилище може да бъде потребителски по смисъла на чл. 17, параграф 1, б. в), какво следва да се разбира под понятието „обичайно пребиваване“, използвано в чл. 19, т. 3 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела и в частност възможно ли е да бъде свързано с центъра на основните интереси на потребителя?

6. В случай, че *Регламент (ЕС) № 1215/2012* утвърждава автономни критерии за понятието „местоживеење“ с оглед гарантиране на неговото полезно действие следва ли на базата на понятие да се определя и местната подсъдност?

ДА СЕ ИЗПРАТИ с препоръчано писмо с обратна разписка препис от настоящето определение до Съда на адрес: Rue du Fort Niedergrñnewald, L-2925 Luxembourg и на електронен адрес (ECJ-Registry@curia.europa.eu).

СПИРА на основание чл. 631, ал. 1 от Гражданския процесуален кодекс производството по т.д. №1619/18 г. до произнасяне на Съда на Европейския съюз.

Препис от настоящото да бъде изпратен по електронната поща на Висшия съдебен съвет за обявяване в регистъра на отправените преюдициални запитвания.

Препис от определението да бъде връчен и на страните в производството.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия: